



Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego	
Sygnatura	V SA 629/99
Data wydania	2000-02-18
Skład orzekający	Brzeziński Kazimierz Szonert Zbigniew Łętowska Ewa /sprawozdawca/
Akty prawne powołane w orzeczeniu	Dz.U. 1980 nr 9 poz. 26 ze zm. art. 7 Dz.U. 1997 nr 114 poz. 739 Dz.U. 1997 nr 78 poz. 483 art. 32 ust. 1
Przedmiot	Cudzoziemcy Konstytucja

[Powrót do listy](#)

TEZY

Mimo, że art. 7 Kpa in fine, mówiąc o "słusznym interesie" odnosi go tylko do "obywateli", sąd orzekający uważa, że tego rodzaju wykładnia literalna w tym wypadku jest niewłaściwa. Chodzić tu bowiem musi o "słuszny interes" każdej jednostki /czy osoby prawnej/, która uczestniczy w postępowaniu administracyjnym, niezależnie od tego, czy jest ona polskim obywatelem, czy też cudzoziemcem. Wykładnia gramatyczna Kpa w tym zakresie powinna być skorygowana przez wykładnię systemową, biorącą pod uwagę art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Przepisy Kpa dotyczą bowiem procedury traktowania podmiotów stykających się z działalnością egzekutywy i w tym zakresie zapewniać muszą prawo do "równego traktowania", o którym mówi cytowany przepis ustawy zasadniczej.

Okoliczność, iż art. 7 Kpa mówi tylko o "obywatelach" przypisać należy temu, iż pochodzi on z okresu, gdy zarówno ustawa zasadnicza, jak i przepisy ustaw zwykłych w mniejszym stopniu uwzględniały potrzebę zrównania /tam, gdzie jest to możliwe i pożądane, a do takich wypadków należą kwestie normowane zasadami ogólnymi Kpa/ ochrony obywateli i jednostek nie będących obywatelami Polski.

SENTENCJA

Naczelnny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu sprawy ze skargi Sevak M. na postanowienie Ministra Spraw Zagranicznych z 5 marca 1999 r. (...) w przedmiocie opinii w sprawie nadania statusu uchodźcy - skargę oddala.

UZASADNIENIE

Sevak M., obywatel Armenii, zaskarżył postanowienie Ministra Spraw Zagranicznych z 5 marca 1999 r. (...) wyrażające ponownie, po kolejnym rozpoznaniu sprawy, negatywną opinię w sprawie przyznania Skarżącemu statusu uchodźcy.

Skarżący, wraz z innymi członkami rodziny /jego ojcu decyzją ostateczną odmówiono nadania statusu uchodźcy/ złożył stosowny wniosek, zaś przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie jest opinia, którą na prośbę właściwych organów orzekających o ponownym rozpatrzeniu wniosku o nadanie statusu uchodźcy, wydał Minister Spraw Zagranicznych.

Opinia ta była negatywna. Opierała się na argumentach, że ugrupowanie polityczne, z którym był związany ojciec Skarżącego i przynależność do którego miała być przyczyną prześladowań, w dacie wydania opinii znajdowało się w legalnej /od 1998 r./ opozycji z ugrupowaniem rządzącym. Zdarzające się wcześniej represje dotyczyły tylko przywódców tego ugrupowania, nie zaś jego szeregowych członków. To wszystko czyniło wątpliwym możliwość uznania, iż sympatyków tego ugrupowania mogą spotkać z tego tylko powodu prześladowania. Skarżący nie podał także żadnych konkretnych faktów świadczących o realności obaw dotyczących właśnie jego. Eksponował raczej okoliczności dotyczące jego ojca.

W skardze podniósł zarzut naruszenia w postanowieniu Ministra Spraw zagranicznych art. 7 i art. 9 Kpa, wyrażający się w braku dostatecznego zindywidualizowania oceny wyrażonej w opinii.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie jest uzasadniona.

Zarzut braku indywidualizacji opinii mógłby być uzasadniony, gdyby Skarżący podał jakieś dotyczące tylko jego fakty, mające wskazywać na szczególną obawę prześladowań w Armenii, a które w opinii byłyby pominięte. Taka sytuacja jednak w sprawie nie występuje: Skarżący tego rodzaju okoliczności nie przytoczył.

Zarzut naruszenia art. 7 Kpa także uznać należy za bezzasadny, ponieważ wprawdzie niewątpliwie w interesie strony leży uzyskanie korzystnego dla niej rozstrzygnięcia /w tym wypadku przychylniej opinii w sprawie uzyskania statusu uchodźcy/ jednakże "słuszny interes strony", o którym mówi cytowany przepis Kpa nie może być rozumiany, jako zobowiązujący organ administracji do wydania decyzji z naruszeniem prawa czy też sformułowania opinii wbrew faktom, prawidłom wnioskowania czy też nierzetelnej z innych przyczyn. Zaskarżona opinia nie może być uznana za nierzetelną czy wadliwą z tych punktów widzenia; jest natomiast dla Skarżącego niekorzystna.

Zauważyć przy tym należy, że choć art. 7 Kpa in fine, mówiąc o "słusznym interesie" odnosi go tylko do "obywateli", sąd orzekający uważa, że tego rodzaju wykładnia literalna w tym wypadku jest niewłaściwa. Chodzić tu bowiem musi o "słuszny interes" każdej jednostki /czy osoby prawnej/, która uczestniczy w postępowaniu administracyjnym, niezależnie od tego, czy jest ona polskim obywatelem, czy też cudzoziemcem. Wykładnia gramatyczna Kpa w tym zakresie powinna być skorygowana przez wykładnię systemową, biorąc pod uwagę art. 32 ust. 1 Konstytucji. Przepisy Kpa dotyczą bowiem procedury traktowania podmiotów stykających się z działalnością egzekutywy i w tym zakresie zapewniać muszą prawo do "równego traktowania", o którym mówi cytowany przepis ustawy zasadniczej. Okoliczność, iż art. 7 Kpa mówi tylko o "obywatelach" przypisać należy temu, iż pochodzi on z okresu, gdy zarówno ustawa zasadnicza, jak i przepisy ustaw zwykłych w mniejszym stopniu uwzględniały potrzebę zrównania /tam, gdzie jest to możliwe i pożądane, a do takich wypadków należą kwestie normowane zasadami ogólnymi Kpa/ ochrony obywateli i jednostek nie będących obywatelami Polski.

Także naruszenie art. 9 Kpa w sprawie nie występuje, a nawet nie jest w skardze wskazane, na czym miałyby polegać.

W tej sytuacji, na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym /Dz.U. nr 74 poz. 368 ze zm./ należało skargę oddalić.

[Powrót do listy](#)